

Arrest

nr. 189 804 van 18 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2017 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 13 november 2014 vraagt de verzoekende partij een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 5 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 juni 2015 vraagt de verzoekende partij opnieuw een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 11 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 januari 2016 vraagt de verzoekende partij opnieuw een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 11 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 29 juli 2016 vraagt de verzoekende partij opnieuw een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 23 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.07.2016 werd ingediend door:

Naam: S.

Voornaam: T.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: 26.03.1954

Geboorteplaats: L., G.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van HVM – Antwerpen dd. 25.07.2016 voor waaruit blijkt dat ze in de periode januari - juni 2016 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, aangezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr 222.809 dd.12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van betrokkene zelf. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015, arrest RvS nr. 235.265 dd. 28.06.2016 en arrest RvS nr. 236.022 dd. 06.10.2016). Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat geen documenten voorgelegd werden waaruit zou moeten blijken of en in welke mate betrokkene met zijn persoonlijke inkomsten bijdraagt aan het gezinsbudget.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse indien zij dit nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 42, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van HVM— Antwerpen d.d. 25.07.2016 voor waaruit blijkt dat ze in de periode januari-juni 2016 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, aangezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvSnr. 222 809dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42§ 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze

volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van betrokkene zelf. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft, (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015, arrest RvS nr. 235.265 dd. 28.06.2016 en arrest RvS nr. 236.022 d.d. 06.10.2016). Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat geen documenten voorgelegd werden waaruit zou moeten blijken of en in welke mate betrokkene met zijn persoonlijke inkomsten bijdraagt aan het gezinsbudget.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Wat betreft de voorwaarde dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, stelt verzoeker vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd nageleefd, gelet op het bepaalde in artikel 42 §1 Vreemdelingenwet (eigen onderlijning):

"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eisen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

DVZ merkt in bestreden beslissing op dat de referentiepersoon als werkzoekende actief werk dient te zoeken en dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Gedaagde heeft hierin niet als een zorgvuldige overheid gehandeld. Op zijn minst had DVZ verzoeker moeten verzoeken om de documenten over te leggen. Uit bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat verweerder dit aan verzoeker heeft gevraagd.

Uit bovenstaand artikel van de Vreemdelingenwet volgt dat als de Belgische partner geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, de DVZ de aanvraag gezinshereniging niet automatisch mag weigeren.

De DVZ moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan had de DVZ moeten bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Dit is in casu niet gebeurd. DVZ gaat niet na welk het daadwerkelijk beschikbaar inkomen is van de vrouw van verzoeker. In bestreden beslissing meent gedaagde dat de bestaansmiddelen van referentiepersoon niet in aanmerking komen gezien art. 40ter §2, tweede lid in fine.

Gedaagde beweert vervolgens dat de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42§ 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 overbodig is, aangezien er niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Gedaagde schiet tekort in de motiveringsplicht: het feit dat niet alle inlichtingen met betrekking tot de bestaansmiddelen (in casu: het bewijs dat referentiepersoon niet actief naar werk zoekt) werden overlegd, moet eveneens leiden tot de vaststelling dat aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet werd voldaan, wat gezien de letter van de wet in art. 42 § 1, tweede lid, moet leiden tot een behoefteanalyse.

Er moet rekening gehouden te worden met het geheel van elementen van het dossier. Dat is in casu helemaal niet gebeurd.

In de motivering schendt DVZ dus zowel de materiële motiveringsplicht (waarom geen behoefteanalyse?) als de zorgvuldigheidsplicht (de gegevens voor een behoefteanalyse stonden ter beschikking van de administratie).

Zowel de inkomsten van referentiepersoon, de inkomsten van verzoeker zelf en hun huurcontract plus het feit dat er geen inwonende kinderen of personen ten laste zijn, zouden de basis moeten vormen voor een behoefteanalyse die in casu enkel kan leiden tot de vaststelling dat de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, ter beschikking zijn.

De motivering van de bestreden beschikking gaat in het bijzonder voorbij aan het feit dat verzoeker huurt van een sociale woningmaatschappij, hetgeen nochtans bekend is.

Overeenkomstig artikel 7 lid 1 c van Richtlijn 2003/86/EG dient de motivering in die zin te zijn dat DVZ in concreto moet beoordelen of het inkomen van de echtgenote van verzoeker voldoende is om verzoeker te onderhouden. De bestreden beslissing heeft gewoonweg geoordeeld dat haar werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking worden genomen omdat het bewijs van actief werk zoeken ontbreekt.

DVZ kan echter de bewijzen die wel voorliggen niet negeren en met een foute interpretatie van art. 42 § 1 Vreemdelingenwet, weigeren de behoefteanalyse te maken.

Verzoeker wijst tevens op de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft in haar arrest van 4 maart 2010 in de zaak Chakroun (C-578/08).

Het Hof heeft geoordeeld dat bij de beoordeling van de stabiele en regelmatige inkomsten rekening mag worden gehouden met nationale minimumlonen en pensioenen, maar deze bevoegdheid is niet onbepaald. Het Hof heeft op basis hiervan geoordeeld dat wel een bepaald referentiebedrag mag worden vastgesteld, maar dat de gezinshereniging niet zonder meer mag worden uitgesloten wanneer hier niet aan wordt voldaan zonder de individuele situatie van iedere aanvrager in concreto te beoordelen. Het Hof acht de huidige norm van 120 % niet conform de inkomenseis van de richtlijn 2003/86/EG.

De bestreden beslissing heeft op geen enkele manier onderzocht welke de onkosten zijn die de echtgenote van verzoeker maandelijks al dan niet heeft. Zo heeft de bestreden beslissing de maandelijkse huur niet nagegaan, en geen rekening gehouden met het feit dat de echtgenote van verzoeker een sociale woning betreft. De echtgenote van verzoeker is een sociale huurder met een huurgeld dat fel onder de gemiddelde markthuurgeld ligt.

Verzoeker merkt op dat hij een huurovereenkomst heeft met de sociale huisvestingsmaatschappij VBA ABC, zodat de te betalen huurprijs werd aangepast aan zijn inkomen en gezinssamenstelling. De bestreden beslissing heeft hiermee geen rekening gehouden.

Het stabiele en regelmatige inkomen uit werkloosheidsuitkeringen van de echtgenote en het loon uit arbeid van verzoeker samen, te samen met de sociale huur, volstaan om verzoeker en zijn partner te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand.

De motivering van de bestreden beslissing is foutief; de materiële motiveringsplicht werd niet vervuld.

Het artikel 42 §1 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 is aldus geschonden.”

2.1.2. de verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“[...]”

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat het zorgvuldigheidsbeginsel niet zou zijn nageleefd bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging haar minstens had moeten uitnodigen om bepaalde bijkomende documenten voor te leggen. De verzoekende partij levert tevens kritiek op het feit dat geen behoefteanalyse werd uitgevoerd.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van HVM —Antwerpen dd. 25.07.2016 voor waaruit blijkt dat ze in de periode januari - juni 2016 een werkloosheidsuitkering ontving. Echter, aangezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd.12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van betrokkene zelf. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een - voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015, arrest RvS nr. 235.265 dd. 28.06.2016 en arrest RvS nr. 236.022 dd. 06.10.2016). Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat geen documenten voorgelegd werden waaruit zou moeten blijken of en in welke mate betrokkene met zijn persoonlijke inkomsten bijdraagt aan het gezinsbudget.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse indien zij dit nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat bier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Het gegeven bevel hoeft dan ook niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij diende een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger in, als echtgenoot van een Belgische onderdaan, in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert in dit kader onder meer volgende voorwaarde:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het

beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht werd vastgesteld dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Terwijl geen bewijs werd voorgelegd dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk, zodat allerm minst kennelijk onredelijk werd besloten dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet in aanmerking konden worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging haar had moeten uitnodigen om bijkomende documenten voor te leggen, benadrukt verweerder dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging.

Verweerder merkt op dat de wettekst van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in duidelijke bewoordingen voorschrijft onder welke voorwaarden een werkloosheidsuitkering in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Terwijl de verzoekende partij niet dienstig kan betwisten dat zowel zij als haar Belgische echtgenote geacht moeten worden de wet te kennen.

In de gegeven omstandigheden kan de verzoekende partij eenvoudigweg niet ernstig voorhouden dat zij niet behoorde te weten dat bewijzen dienden te worden voorgelegd dat de Belgische referentiepersoon actief op zoek is naar werk. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerm minst aangenomen worden.

Zie ook:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Waar de eerste rechter voorhoudt dat het bestuur in die omstandigheden toch bijkomende stukken aan de betrokkene moet vragen alvorens een beslissing te nemen, is de inhoud van het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.” (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809)

Verweerder benadrukt nog dat de bewijslast voor het aantonen van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen uiteraard rust op de verzoekende partij, terwijl niet ernstig kan worden betwist dat de verzoekende partij over de redelijke mogelijkheid beschikte om alle relevante documenten op nuttige wijze aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging mee te delen.

Zie ook:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

“2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De

zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen

(...)

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt. Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.” (R.v.V. nr. 166.935 dd. 29.04.2016)

De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing geen behoefteanalyse uitvoerde, doch dienomtrent werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd.

Geheel terecht stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging vast dat de behoefteanalyse niet dient te worden uitgevoerd, vermits eenvoudigweg geen bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voorliggen, dewelke in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verwijst in dit kader naar de volgende vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De behoefteanalyse die conform artikel 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient te worden uitgevoerd, strekt er toe te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het laat aldus toe aan de aanvrager om aan te tonen, indien de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat hun persoonlijke behoeften in het specifieke geval lager zijn dan 120% van het leefloon. De behoefteanalyse ex artikel 42bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, laat evenwel niet toe inkomsten die bij het vaststellen van de bestaansmiddelen conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet werden uitgesloten, alsnog in aanmerking te nemen.” (R.v.V. nr. 158 207 van 11 december 2015)

“Bij gebrek aan bestaansmiddelen in de zin van artikel 40tr van de Vreemdelingenwet wordt niet ingezien waarom de verwerende partij zou moeten overgaan tot een behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de verzoeker, als partner van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. 137.774 dd. 02.02.2015)

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de

verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (R.v.V. nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

“2.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Uit het hierboven geciteerde wetsartikel blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel moet overgaan tot een behoefteanalyse wanneer gebleken is dat de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, doch niet ten laste valt van de openbare overheden. In casu was echter gebleken dat de referentiepersoon reeds ten laste viel van de openbare overheden, waardoor een behoefteanalyse niet vereist is.” (RvV nr. 122.964 dd. 24.04.2014)
De kritiek van de verzoekende partij mist dan ook grondslag.

De verzoekende partij voert in haar eerste middel nog aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening had moeten houden met haar eigen inkomsten uit tewerkstelling.

Dienaangaande werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing evenwel geheel terecht overwogen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Zie ook:

“De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

“Waar verzoekster benadrukt dat zij actief naar werk heeft gezocht en daarvan bewijzen heeft voorgelegd en betoogt dat zij ondertussen werk gevonden, dient de Raad samen met de verwerende

partij vast te stellen dat verzoekster eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing verwijzend naar het gesteld in artikel 10, §5, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet eraan tilt dat de echtgenoot van verzoekster, die het recht op gezinshereniging voor verzoekster geopend heeft, geniet van een werkloosheidsuitkering en er geen bewijzen voorliggen dat hij actief naar werk zoekt. Dit betwist verzoekster niet.” (R.v.V. nr. 115.589 dd. 12.12.2013)

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingenwet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

“Samen met de verwerende partij dient evenwel vastgesteld te worden dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden omdat deze niet kenbaar aan de verwerende partij zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betreft het eigen inkomen van de verzoekende partij, niet de inkomsten van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend.” (RvV nr. 141.504 dd. 23.03.2015)

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing de eigen inkomsten van de verzoekende partij mee in overschouw had moeten nemen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd in dit kader overigens geheel terecht opgemerkt dat bovendien geen enkel bewijs voorligt dat de verzoekende partij met haar eigen komsten bijdraagt in het gezinsbudget. Aldus kan enkel worden vastgesteld dat de kritiek van de verzoekende partij louter algemeen-theoretisch is, doch op geen enkele wijze concreet aannemelijk wordt gemaakt.

De verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besliste terecht dat verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van haar partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris. De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, §2 tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

In casu wordt niet betwist dat de referentiepersoon van een werkloosheidsuitkering geniet, maar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het administratief dossier. Doordat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het administratief dossier is de verwerende partij in gebreke gebleven om een behoeftanalyse conform artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet uit te voeren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een document van de VDAB van 16 februari 2016 gevoegd heeft. Uit voormeld document blijkt dat de Belgische referentiepersoon sinds 20 januari 2012 bij de VDAB uitgeschreven is omdat ze als oudere werknemer vrijgesteld is. Met betrekking tot voormeld document heeft de verwerende partij in een beslissing van 11 juli 2016 geoordeeld dat *“uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Aangezien de referentiepersoon heden vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt, wordt de voorgelegde werkloosheidsuitkering in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.”* Vervolgens is de verwerende partij in de beslissing van 11 juli 2016 overgegaan tot een behoeftanalyse, maar heeft ze geconcludeerd dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor de verzoekende partij te garanderen. Om de verwerende partij een beter overzicht te geven van hun maandelijkse behoeften en kosten heeft de verzoekende partij een nieuwe aanvraag ingediend waarbij ze nieuwe stukken gevoegd heeft.

In casu is het kennelijk onredelijk van de verwerende partij op 11 juli 2016 te aanvaarden dat de referentiepersoon vrijgesteld is van de verplichting beschikbaar te zijn voor de arbeidsmarkt en de werkloosheidsuitkering in aanmerking te nemen om vervolgens op 23 januari 2017 abstractie hiervan te maken en te stellen dat de referentiepersoon niet aantoonbaar actief naar werk te zoeken en daarom deze bestaansmiddelen uit te sluiten. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen blijkt dat situatie van de referentiepersoon zodanig gewijzigd is dat het document van de VDAB van 16 februari 2016 waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon sinds 20 januari 2012 bij de VDAB uitgeschreven is omdat ze als oudere werknemer vrijgesteld is, niet meer actueel is waardoor de verwerende partij het niet in haar besluitvormingsproces diende te betrekken. Bijgevolg stelt de verzoekende partij terecht dat in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet met het geheel van het administratief dossier rekening heeft gehouden. In de aangegeven mate maakt de verzoekende partij een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Voorts wijst de Raad erop dat indien de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet worden uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 40ter, §2 tweede lid, van de Vreemdelingenwet, maar wanneer deze niet toereikend zijn, dan dient de verwerende partij overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet over te gaan tot een behoefteanalyse om te bepalen welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en de referentiepersoon nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Voormeld artikel luidt als volgt: *“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”* Daarenboven heeft het Grondwettelijk Hof gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde van de staatssecretaris, volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GWH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: *“il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.”*).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS